

Mennäänkö katsomaan, huikkasi Kimmo muille. Kukaan ei empinyt vaan pyörät talutettiin umpeen kasvanutta pihatietä pitkin autiotalolle. – Pääseekö sinne sisään ? – kysely Ines. Talon ikkunat olivat ehjät, ja sisällä oli suurten puiden varjostaessa hämärää. – Mennään katsomaan, päätti Kimmo. Ovi tuntui olevan lukossa, mutta lapset tiesivät että avain saattoi löytyä räystäään tai portaikon alta. Hetken etsimisen jälkeen oven lähettyviltä ja ympäristöstä avain viimein löytyi vanhan maakellarin räystäään alta. Avain oli ruosteinen. - Saattoiko oven saada auki vain meneekö avain poikki, mietti Kaisa.

Ovi saatiin kovan narinan saattamana auki, ja tyhjän eteisen lattialaudat paukkuivat lasten askelten alla. Kuljettiin hiljaa ja melkein hiipien Kimmo jonon ensimmäisenä. Kaikkialla oli hiljaista, pölyistä ja hämärää. Isoimmassa huoneessa tuntui siltä kuin aika olisi kokonaan pysähtynyt. Lapset olivat vaiti. Kimmo kuljetti joukon alakertaan, jossa harmaat kiviset seinät tihkuivat kosteutta, ja pölykerrokset olivat vahvempia kuin muualla talossa. Yht'äkkiä ilmestyi kummallinen suorakaiteen muotoinen vihreä valo, joka tuli suoraan kohti ja näytti haukkaavan lapset sisäänsä. -Apua !, huusi Ines ja loikkasi monta askelta taaksepäin. Samoin teki Kaisa, Kimmon ja Juliuksen vielä hämmästellessä valoilmiötä. – Hei täällä on ovi jonnekin, huusi äkkiä Kaisa, - tulkaa katsomaan täällä on myös valo ja arkku ! Samanaikaisesti suorakaiteinen vihreä hirvitys katosi, ja lapset siirtyivät huoneeseen, jonka keskellä oli valaistu lyhty ja aarrearkun näköinen kapistus. – Avataanko se, kysyi Kimmo. Tytöt katsoivat tilannetta hieman kauempaa, kun Kimmo ja Julius koskettivat varovasti arkun kantta. Samassa kansi alkoi avautua kuin itsestään. Pojat astuivat pitkä askeleen taaksepäin. Tytöt seisoivat heidän takanaan kasvot hämmästyksestä vakavina.

Arkun kansi oli nyt aivan auki. Sen sisältä tuli vihreää valoa. Lapset säikähtivät, ja puhumatta mitään ryntäsivät ulos, pyörille ja kotiin. Saman iltana Julius soitti Kimmolle ja sanoi:- Nyt tehdään tukimusaseet ! - Siis mitkä ? ihmetteli Kimmo. Julius kertoi että tutkitaan mitä se vihreä valo on, ja että hän ei suinkaan usko siihen että mitkään alienit tai toisten ulottuvuuksien muut hörhelöt olisivat vihreiden valoilmiöiden takana. - Tehdään pienet katapultit, ja heijastavat ammuksat, päätti Julius, joka ei odotellut Kimmon kysymyksiä, vaan ilmoitti että laittaa kohta kuvan Kimmon puhelimeen, ja tekee katapultit koko ryhmälle. Ei kulunut kuin tunti, ja puhelimeen ilmestyi katapultin kuva. Siis jäätelötikkuja, kumilenkkejä ja lusikka.- Taitaa Juliuksella vähän viirata, pohti Kimmo.

Puhelimeen tuli toinenkin kuva, kasasta pieniä kiiltäviä palloja, ja teksti ”ammukset”. Kimmo sai vielä kolmannenkin kuvan torniksi kasatuista kertakäyttökupeista, ja tekstissä alla luki ”osumatarkkuuden harjoittelua”. Jaa-a, sanoi Kimmo ääneen ja meni nukkumaan. Huomiseksi oli sovittu ryhmän kanssa tapaaminen.- En nyt ihan vielä usko että kammottavia vihreitä valoja vastaan voi jäätelötikkukatapulteilla sotia, mietti Kimmo ja nukahti.

Jatkuu....